

Mijn gedrag was dan ook geheel anders dan vroeger; het knikkeren en castispelen was mij te gering geworden; de andere jongens leken me flauw en kinderachtig toe.

Wat waren die ook tegenover mij, die een Held had gevonden; tegenover mij, op wien later aller oogen zouden staren in bewondering en eerbied, als ik het leven van mijn Held onthulde.

De jongens vonden dan ook, dat ik erg vervelend en pedant was geworden, en vroegen me, of ik een erfenis had gehad en ze mij daarom te min waren.

Ik lachte maar eens en verdiepte me in mijn eigen heerlijkheid.

Dat duurde een paar dagen, toen ik begon te vinden, dat het alleen genieten van roem en van een geheim niet zoo plezierig was als ik wel dacht.

Gelukkig had ik twee boezemvrienden, Wil en Ed.

Ik besloot, na lang dralen, deze in mijn weelde te doen deelen.

Nadat ik hen geheimhouding had laten beloven en hen had doen bezweren, dat zij niet zouden trachten zich mijn Held toe te eigenen, vertelde ik hun mijn vondst en alles wat ik van mijn Held wist. Want wat ik zelf verzonnen had, was reeds waarheid voor me geworden.

Ik genoot in hun blijk-bare jaloerschheid, maar nog meer in hun bewondering en vereering voor mij.

„Maar Con,” zeide Wil eindelijk, „hoe heet die Held toch eigenlijk?”

Daar stond ik! Daar had ik niet aan gedacht. Maar ze zouden er zich niet vroolijk over kunnen maken, dat ik den naam van mijn Held niet wist!

Daarom noemde ik maar den eersten naam, die mij in de gedachten kwam.

Nadat ik hen geheimhouding had laten beloven.